

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

§. XXIII. Aliæ eundem finem consequendi artes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

liter è medio sublatus erat filius carissimus, quo uno spes omnis familiæ nitetur. Quid non fecit, quid non dixit Pater, ut hominem induceret ad faciendum, quod ejusmodi in eventibus lex divina à nobis exposcit? sed non fuit modus obstinatam ejus voluntatem ad quidquam horum flectendi; sic ut tandem Pater cæli illi diras minaretur. Parvi omnino visus est facere has minas pervicax, & superbè spernenti similis abiit. Sed eventus ab ejus spe multum abulit. Ab illo momento quietis partem capere nullam uspiam potuit; non cibo, non potu reficere vires; vultusque extincti carbonis atrorem induit. Sic compulsus est Patrem non multis post diebus convenire denuo, paratúmque se offerre ad omnia, quæcunque imperasset; & vix obtulerat, cum omnis confestim evanuit & animi oppressi horror, & faciei nigredo. Insolitum quid habuit eventus, qui Sacerdoti cuiuspiam, rebus divinis addictissimo, contigit. Audierat hic Patris dissertationem, quâ Inimicorum dilectionem inculcavit; & tam tenerè affectus est ad eam virtutem, ut ipsi Patri asseruerit: Si domum meam redux ipsum adeò fratrem meum occisum spectare cogerer, ne dubita, paratissimus essem, ad veniam homicidæ dandam. Domum exin rectà petiit, & præter omnem spem atque expectationem fratrem suum occisum reperit: nec mora, generosus sui victor quidquid promiserat, & quidquid DEUS ante opportunè, ad ipsum contra ictum tam atrocem præmuniendum, suggererat, re ipsa est executus.

§. XXIII.

Alia eundem finem consequendi artes.

Siquando P. Paulus in homines offendit, qui surdarum
F 3 instar

instar aspidum nihili faciebant ejus ad pacem concludendam hortatus, solitus est remediis potentioribus uti, & exemplo Magni Indorum Apostoli, inspectantibus ipsis, flagris in se atrociter animadvertere, aut aliis horridioribus modis sese exercuciare, asserens; cum illi nollent quidquam ad salutem suam procurandam dare, velle se libenter expendere aliquid de suo. Atque hoc multoties ille præstitit eventus secundo. Fuit inter ceteros nonnemo apud suos perquam honoratus, qui jam ab integro lustro desiebat jacturam unigenæ sui, ab inimicis barbarè rtucidati, malebátque Athei instar toto intermedio tempore Sanctorum Ecclesiæ Mysteriorum usu abstinere, quàm veniam interfectori dare. Quo die mane illam ad Parochiam visendam ventum est, is quoque fortuitò intervenit, & finita Concione variæ pro more reconciliationes institutæ sunt: cum autem ad ipsum etiam denique ventum esset, ne quidem mentionem ea de re admittere ad aures voluit. Hortabantur illum amici, adjurabant agnati, & præ ceteris omnibus P. Segnerus omnem caritatis vim exeruit; ipse autem perinde ac malo infessus dæmone torquebat sese, sudabat; ringebatur dentibus, quærebátque omni conatu, quâ parte sese subduceret è multitudine, quæ undique illum circumdederat. Tum Pater obtutu in cælum defixo, *hujus*, inquit, *cordis durities, nisi sanguine, emolliri non potest.* Mox prostratus in genua, & nudatis repente humeris atrocissimè sese diverberans veniam à DEO pro misero illò efflagitabat. Sed is ad hoc etiam spectaculum hærebat immotus: unde Pater arrepto, de quo aliàs dictum, è subere instrumento, non cessabat pectus sibi tundere tantùmque sanguinis spargere, ut eo solum immadesceret. Jungebat Patris studio & ardori suas preces & clamores populus, tantæque contentione

tentione pacem, pietatem, misericordiam ingeminabat, ut duo inter ceteros animo linquerentur. Et tamen, quod fidem excedit, cunctis his miser ille quovis saxo durior ne tantillum quidem molliabatur; ut Pater successu desperato, & resumptis vestibus jamiam abitum pararet. Interim denuo obortus altissimus Populi clamor, Pater, aiebat, ne desere, ne desere miserum. Mox dum cuncti in preces effunduntur, compulsus tandem est cedere Inferni genius; cum enim jam ab Altari digredi pararet Pater, occurrit illi miser, manumque arctè strinxit, eo indicio paratum se ad iussa demonstrans. Subinde cadentibus ubertim lacrymis ad figenda Cruci affixi JESU simulacro oscula accedens, veniam demissè petebat pravorum, quibus cunctos offenderat, exemplorum; cum interim præsentem omnes summum è successu solatium variè testarentur, & intimo animi sensu gratias divinæ Bonitati agerent. Non dissimilis huic fuit alter in Diœcesi Parmensi eventus. Amiserat nonnemo aliorum scelere fratrem suum: hic ut veniam Authoribus daret, ipse urbis Præsul Nembrinus omni studio adlaborârat: sed omnis optimi Pastoris conatus in irritum cecidit. Vocari hunc curavit P. Paulus præsentem ipso Præsule, ex eoque post varia quæsiuit, quâ tandem re satis sibi fieri vellet? At homo nefarius, non aliud se desiderare respondit, quàm ut manus suas Inimici sanguine abluere liceret. Age igitur, reposuit Pater, quoniam inimici tui sanguine lavare manus cupis, meo illas sanguine pro arbitrio imbue: ego enim hostem me tuum juratum profiteor, quamdiu tu in DEUM perduellis esse perges: & cum dicto diductis à pectore vestibus suo illo instrumento cæpit carnem immaniter lacerare; & abluere, inquiebat, te sanguine doc meo, quem ego fundere non antè cessabo, quàm tu eo te exaties. Vix fuit inter

ter adstantes, qui lacrymas teneret, & non vociferaretur; Satis est, Pater, satis est. Unus ille consceleratus, tigride ferocior, adstabat intrepidus, videbaturque spectaculo hoc cruento se oblectare. Non diu tamen post potenti DEI manu tactus mutatusque penitus, cessa, clamavit, Pater, ego enim causam meam omnem permitto sacratissimis Servatoris mei JESU vulneribus, & toto ex animo promitto illi veram æternamque gratiæ reconciliationem. Liceat mihi hinc addere exemplum aliud ipsis Sacerdotis cujuspiam Placentini verbis. Testor (affirmat ille juratus) Franciscum Mantegari parentem meum narrasse sapius, quod cum P. Segneri invenisset obnitentes nonnullos Dominos oppidi Compiani in concordia redintegrandâ, observavit ipse parens meus, Patrem suo in conclavi noctuse diverberasse, & inter diverberandum collocutum cum aliquo; etsi probè nosset parens, præter P. Paulû in conclavi illo præterea esse neminem: die autem insequuta feliciter cessisse Patri illud reconciliationis ac pacis inter dictos Dominos negotium. Sic ipse: ego autem prudentis Lectoris judicio relinquo, ut hæc quo maximè visum fuerit modo verba interpretetur.

§. XXIV.

*Etiam Femina ad veniam hostibus concedendam
inducta.*

HAud paulo plus difficultatis videtur ardens P. Pauli studium incurrisse in flectenda feminarum obstinatione; cum hæ multò quàm viri tenaciùs iram suam foveant, vel illo divinæ Scripturæ Oraculo teste: *Non est ira super iram mulieris.* Ast ille singulari DEI adjutus ope non semel etiam de harum contumaciâ triumphavit. In Diocesi Brixiensi